

KLEINE GOEDE DOELEN

732 goede doelen kan je steunen voor *Music for Life*. Een hele waslijst. Grote doelen zoals GAIA, maar ook kleine vzw's waarvan de verhalen u naar de keel grijpen. Bavo verdronk in de Zuid-Afrikaanse zee en sindsdien wil zijn mama zoveel mogelijk mensen waarschuwen voor verdrinking. De ouders van de autistische Steffie willen dan weer niet dat hun dochter op een hopeloze wachtlijst staat en nemen zelf het heft in handen. Ze starten een eetcafé waar Steffie kok zal zijn. Twee verhalen over hoe leed iets moois en nobels kan worden. **LOTTE DEBROUWERE**

'Die paradijselijke zee heeft mijn zoon afgepakt'

INITIATIEFNEMER: Caroline Danneels (56)
GOEDE DOEL: Vzw die waarschuwt voor verdrinkingsgevaar op vakantie

'Ik heb aan die Zuid-Afrikaanse zee zijn tranen gehuild. Omdat Bavo daar het leven moest laten.' Caroline Danneels (56) uit Heverlee wil dat niemand nog sterft zoals haar zoon (21). Dat niemand nog verdrinkt.

Za zitten op het paradijs op aarde. Bavo en Bart. De broers zijn de nacht voordien aangekomen in een resort aan het Zuid-Afrikaanse Port St. Johns. 'We worden hier wakker met de zon in ons bed. In een lemen hut met een strooiendak. Kan het nog beter', zegt Bavo tegen zijn broer, die hem filmt bij het ontbijt. Het zullen de laatste beelden van Bavo zijn. Enkele uren later verdrinkt hij. Ze gaan zwemmen in zee en nemen een bodyboard uit het resort mee. Gewoon om mee te stoeien. Bavo is blij dat hij zijn broer terug ziet. Bart is er dokter in een hospitaal en hij is hem achterna gereisd. De komende uren worden genieten.

Ik mag nog altijd niet denken aan de paniek die Bavo heeft gevoeld

'Die kust heet de Wildcoast', vertelt zijn moeder Caroline. Ik zie hem nog staan. Met zijn rugzak in de vertrekhal van Zaventem. Als moeder zeg je nog dat hij voorzichtig moet zijn. En dat hij er 's avonds niet met de auto mag rijden omdat het verkeer daar

met het idee dat je hem nooit terug zal zien, hé. Ik heb me lang schuldig gevoeld. Had ik hem niet kunnen waarschuwen? Caroline bleef met vragen zitten. Verdiepte zich in verdrinkingsdood. Ontdekte dat de driehonderd kilometer

moordend is. Maar je waarschuwt hem niet voor verdrinking. Weet jij veel.' Caroline zit samen met haar man in Italië als ze een telefoontje krijgt. Van de vriendin van zoon Bart. 'Ze zei dat er iets was gebeurd met Bavo. Dat ze zijn gaan zwemmen en hij niet uit het water is gekomen. Ik zie me nog staan, in een haventje waar ze boten aan het restaureren waren. Ik schreeuwde zo hard dat een hond me aanviel. Omdat hij schrok van mijn reactie. We zijn zo snel mogelijk naar België teruggekeerd.'

'We weten niet goed wat er Bavo is overkomen. Pas na een week werd zijn lichaam gevonden. Ze hadden gezegd dat, als ze hem binnen de drie dagen niet zouden vinden, hij wellicht nooit meer zou worden gevonden. Hoe ik die dagen heb beleefd? Geen idee. Je bent bezig. Dingen regelen. We hebben een afscheidsgedachte gehouden. Zonder zijn lichaam. De enige hoop die we hadden, was dat hij zou aanspoelen, zodat we hem konden begraven. Een week later kregen we toch een telefoontje. Dat ze hem hadden gevonden. Hij was aangespoeld vijf kilometer verder van de plek waar Bart en Bavo in zee gingen. Ik mocht zijn lichaam niet zien. We hebben geen afscheid kunnen nemen. Sommigen zeggen dat we afscheid hebben genomen in de luchthaven. Maar je pakt je zoon niet vast met het idee dat je hem nooit terug zal zien, hé. Ik heb me lang schuldig gevoeld. Had ik hem niet kunnen waarschuwen? Caroline bleef met vragen zitten. Verdiepte zich in verdrinkingsdood. Ontdekte dat de driehonderd kilometer

lange Wildcoast wel paradijselijk oogt, maar dat de Indische Oceaan vol gevaren zit. 'Op de site van Buitenlandse Zaken stond dat het verkeer in Zuid-Afrika gevaarlijk is, maar niets over verdrinking, terwijl dat bij de lokale bevolking wel heel bekend is.'

Martini-reclames

Ze beet zich erin vast, nam loopbaanonderbreking en richtte een vzw op: Safe Coastal Tourism. 'Het eerste wat ik deed was de ambassade aanspreken. Inmiddels hebben ze info over verdrinking op hun sites gezet. Ik heb ook flyers gemaakt met tips. Alleen tot kniehoog in het water gaan bijvoorbeeld. Of niet panikerend als je gepakt wordt door een golf. Laat je meedrijven en zwem parallel met de golven mee naar het strand. Ik lobby nu ook met de toeristische sector, zodat ze niet enkel de mooie kant van hun reizen tonen. Niet alleen de Martini-reclames, maar ook de gevaren. Mijn zonen wisten niet dat het er gevaarlijk was. Niemand had hen gewaarschuwd.' Ze toont een krantenpagina met daarop een advertentie over de 'paradijselijke bananen van Zuid-Afrika'. 'Zij hebben onder mijn invloed hun reclame aangepast. Er staat nu ook *ga in bewaakte zones zwemmen en laat u niet verrassen door de sterke stromingen*. Een hele vooruitgang.' Maar Caroline wil niet enkel toeristen die naar Zuid-Afrika gaan waarschuwen. 'Er zijn nog zoveel stranden, kusten en zeeën waar het onveilig is. Het is niet omdat je goed kan zwemmen dat je geen gevaar loopt. Ik pleit bij resorts voor zwembaden aan in de zee. Goed

MET EEN GROOT HART

Caroline Danneels bij een foto van Bavo: met haar vzw wil ze voorkomen dat mensen nog verdrinken op vakantie. Foto: Marco Meesters

bewaakt, zonder risico.' En ze waarschuwt ook voor de Noordzee. 'Ik heb verslagen opgevraagd van de reddingen de afgelopen zomer. Elke interventie is er een te veel.' Vakantieverdrinking of holiday drowning heet het fenomeen. Elk jaar verdrinken wereldwijd 1,2 miljoen mensen, onder wie 400.000 toeristen, in zeeën of oceanen. Via *Music for Life* wil Caroline geld inzamelen om die cijfers naar beneden te halen en mensen te sensibiliseren. Eén keer is ze teruggegaan naar de plek waar ze haar zoon verloor. 'Het gaf me rust, het was de plek die Bavo

het laatst gezien heeft. Ik heb daar zijn tranen gehuild. Omdat hij daar het leven moest laten.' Af en toe gaat Caroline nog naar de zee. Om te wandelen. Of te fotograferen. 'Het is niet altijd makkelijk. De zee heeft me mijn zoon ontnomen. Ik mag er nog altijd niet aan denken hoe hij is gestorven. Aan de paniek die hij heeft gevoeld. Zulke gedachten blokkeer ik. Ik ben niet kwand op de zee. Het is geen zwembad. En dat moet iedereen echt weten.'

INFO
www.safecoastaltourism.org

'In haar lunchroom kan Steffie zich nuttig maken'

INITIATIEFNEMERS: Anita (45), Patrick (48) en hun dochter Steffie (18) Baetens
GOEDE DOEL: Een eetcafé voor mensen met een beperking

Anita, Steffie en Patrick in de orangerie waar het eetcafé komt. Foto: Jeroen

Steffie (18) heeft ADHD, autisme en een verstandelijke beperking. Ze staat op een wachtlijst voor een dagcentrum. 'Op de 5.500ste plek', zeggen haar ouders Anita (45) en Patrick Baetens (48) uit Schoten. 'We starten dan maar zelf een sociaal eetcafé, zodat ze niet doelloos thuis moet zitten.'

'Steffie was nog geen jaar oud en we hadden al twee keer naar het antieffentrum moeten bellen', vertelt Anita. 'Je moest ogen op je rug hebben. Ze zag geen gevaar, legde haar handjes zomaar op het vuur en had een hoge piëngrens. Ze was tien maanden oud toen ze al liep.' Toen het meisje twee en een half jaar was, werd de diagnose gesteld. Ze leed aan autisme, had ADHD en een ontwikkelingsachterstand. Steffie kon terecht in het buitengewoon onderwijs. Maar op achttien jaar stopt de leerplicht. Gevolg: ze staat op de wachtlijst om in een dagcentrum of een centrum voor begeleid werk te verblijven.

'Op die lijst staat ze rond de 5.500ste plaats', rucht Anita. 'Dat is redelijk hopeloos. De enige optie is haar hier thuis houden en haar inschakelen voor dagelijkse klusjes. Maar dat betekent dat er altijd iemand bij haar moet zijn.' Anita en Steffie willen zelf ook meer. 'Steffie wil echt iets betekenen in de maatschappij. Ze wil zich heel graag nuttig voelen.'

Dus namen haar ouders het heft in eigen

handen. 'Steffie houdt van koken. En mijn man is kok. Dus beslisten we zelf een sociaal eetcafé uit de grond te stampen. Steffies Lunchroom. Niet alleen voor Steffie, maar ook voor zes tot twaalf andere mensen met een beperking.' Dat wordt niet makkelijk. 'Absoluut niet. Steffie is autistisch en kan dus geen twee dingen tegelijk doen. Het moet allemaal stap voor stap duidelijk gemaakt worden. En ook andere mensen met beperkingen zullen wel eens last hebben van te veel prikkels door de hectiek. Natuurlijk zal er al eens een bord vallen, maar dat is toch niet erg? En ik ben er om hen bij te staan.'

Spaghetti voor Steffie

De locatie hebben ze al. De orangerie in een schitterend park in Schoten. 'De omgeving brengt rust en het wordt een eetcafé waar mensen hun tijd kunnen nemen.' Wat Steffie en haar papa op de kaart zullen zetten? 'Spaghetti provensale, omdat Steffie daar zot van is, maar ook dagsoep, croque monsieur en een notenbrood met boerenhosp, pijnboompitten, ruola en honing van de imker uit het park.' In februari starten ze. 'We hebben geen subsidies. We kopen veel in de kringswinkel, maar missen nog van alles. Een wafelmachine bijvoorbeeld.' Het geld van *Music for Life* moet hen een dwarsje in de rug geven. 'Als het mis gaat, dan hebben we het toch geprobeerd. Misschien kunnen we een voorbeeld zijn voor anderen. Waarom geen bloemenwinkel of kapsalon met mensen met een beperking? Wie niet waagt, niet wint.'

INFO
www.lunchroomsteffievzw.be

De Wildcoast in Zuid-Afrika: paradijselijk maar erg gevaarlijk om te zwemmen. Foto: Jeroen